

arvingerne eller den efterladte ægtefælle. Den nugældende lov har på dette punkt en regel i § 29, 2. stk., om, at såfremt der mellem kreditorerne eller arvingerne indbyrdes opstår strid om, hvilke kunstneriske efterladenskaber — derunder også skitser, studier o. lign. — der kan bortsælges, uden at berettigede hensyn derved krænkes, kan enhver af parterne indanke sagen til kunstakademiets afgørelse. Denne regel er ikke optaget i nærværende lovudkast. Man har fundet det rettest at henvisse tvister af denne art til domstolenes afgørelse; disse må, såfremt de ønsker vejledning, støtte sig til sagkyndiges erklæringer, eventuelt fra kunstakademiet.

Manuskripter til litterære eller musikalske værker er der normalt så store personlige interesser for ophavsmanden knyttet til, at de bør være helt undtagne fra retsforfølgning.

Til § 32.

De i nærværende paragraf optagne regler vedrører de tilfælde, hvor ophavsmanden eller hans arvinger til andre har overdraget retten til at lade et litterært værk oplæse, et dramatisk værk opføre eller et musikværk udføre. Den gældende bestemmelse, lov 1933 § 10, omhandler kun de to sidstnævnte tilfælde, men man har anset det for rimeligt at lade oplæsningskontrakter være de samme regler undergivet.

Reglerne vedrører derimod ikke det tilfælde, hvor ophavsmanden har indgået aftale om repræsentationsret vedrørende opførelse eller udførelse, som det f. eks. ofte er tilfældet, når det drejer sig om medlemskab i institutioner som „Koda“, „Dramaret“ eller „Koda-Dramatik“.

Man har ikke ment at burde optage den i lov 1933 § 10, 1. stk., optagne regel om, at erhververen i mangel af anden aftale er berettiget til at opføre eller udføre værket overalt, og så ofte han vil. Alt må her afhænge af, hvad der er aftalt eller forudsat mellem parterne.

I 1. punktum fastslås det — i overensstemmelse med lov 1933 § 10, 2. stk., — at i mangel af modsat aftale kan en aftale om ret til fremførelse af værket kun opfattes som givende en licensret ikke en eneret. Fremførelsesaftaler indgås i stor udstrækning ganske formløst, og uden at nogen tid for deres gyldighed fikses. Det skønnes urimeligt, at sådanne aftaler skulle gælde for ubegrænset tid, og alene deres udstrækning over en vis længere tid vil kunne skade ophavsmandens interesser, idet forudsætningerne for aftalerne kan være ændret i løbet af den tid, der er gået. Man har derfor endvidere foreslået, at overladelser, når intet andet er aftalt, kun skal

gælde for en tid af 3 år. Herved er man i overensstemmelse med det tilsvarende svenske og finske forslag, hvorimod der i det danske udkast i betænkningen af 1951 lige så lidt som i det norske lovudkast af 1950 er optaget nogen bestemmelse, der begrænser gyldighedstiden af almindelige fremførelsesaftaler.

I 2. punktum bestemmes — i væsentlig overensstemmelse med lov 1933 § 10, 3. stk., — at selv om eneret er overdraget til en medkontrahent, forvandles denne eneret til en licensret, såfremt medkontrahenten ikke har gjort brug af sin ret et vist stykke tid. Denne regel må, ligesom reglen i § 36, ses som udtryk for offentlighedens — og ophavsmandens — interesse i, at en erhverver af en eneret til at råde over et værk ikke »lægger den døde hånd“ på dette værk. Man har anset det for forsvarligt at forkorte fristen fra de nu gældende fem år til tre år. I teaterkontrakter er fristen regelmæssigt fastsat til to år.

Til §§ 33—40.

Man har anset det for ønskeligt, at der ligesom i den hidtidige lovgivning (lov 1933 § 9, stk. 6—13) gives en række bestemmelser om forlagskontrakter. Sådanne bestemmelser er også almindelige i udenlandsk lovgivning.

Mellem de nordiske forfatterforeninger og forlæggerorganisationer er der i 1947 opnået enighed om en normalformular for aftaler om udgivelse af romaner, noveller, digtsamlinger og værker, der kan sidestilles hermed. Også musikforlagene og komponisterne er nået til enighed om en almindelig aftale. Da både denne aftale og normalformularen regulerer forholdet i detaljer og følges af parterne på de fleste praktisk betydningsfulde punkter, vil man i loven kunne indskrænke sig til at give visse grundlæggende regler, der på nogle få undtagelser nær alene skal være gældende, for så vidt ikke andet er aftalt. Reglerne om forlagsaftaler indeholdes i §§ 33-40.

Til § 33.

Stk. 1. Her gives en definition af begrebet forlagsaftale, hvorved det angives på hvilke arter af overdragelsesretshandler, de særlige regler om forlagsaftaler skal finde anvendelse. En sådan definition savnes i lov 1933. Til forlagsaftalerne henregnes alle aftaler, hvorved en forlægger erhverver ret til gennem tryk eller lignende fremgangsmåde at mangfoldiggøre og udgive et litterært eller kunstnerisk værk. Aftaler om mangfoldiggørelse af værker af brugskunst vil imidlertid kun kunne betragtes som forlagsaftaler, såfremt de afsluttes